

Zlaté ruce českého údržbáře dobývají svět

Václav Fröhbauer

O tom, jak život ovlivňují náhody a štěstí, ví svoje Václav Fröhbauer. Jako opravář zemědělských strojů se počátkem devadesátých let ocitl bez práce, když se rozpadlo družstvo, v němž pracoval. Následující dva roky dělal černého šerifa u bezpečnostní agentury a rozhlížel se po něčem lepším.

S kamarádem na podzim roku 1994 zašli do nové firmy ACO v Přibyslavi, kde tehdy hledali pracovníky. Začínal jako dělník u polymerbetonové linky a po půl roce povýšil na údržbáře. O čtyři roky později přišla další náhoda: výrobní linka se modernizovala a montáže prováděli němečtí montéři z mateřského závodu ACO v Rendsburgu. „Spolu s kolegou, panem Bořilem, jsme jim měli za úkol být stále k dispozici, kdyby

potřebovali s něčím pomoci,” vzpomíná po patnácti letech pan Fröhbauer. „Strávili jsme s nimi celý měsíc, od rána do večera.“

Když pak byla linka hotová, oslovili nás, zda bychom s nimi nechtěli takhle jezdit po montážích do světa. Nejdřív jsme to brali jako nějaký fór, jako takové chlapské uznání naší práce. Přesto jsme na jejich nabídku kývli. Odjeli do Německa a za dva měsíce se ozvali, že by nás potřebovali na měsíc do Francie. A tím to začalo.”

Po Francii následovaly montáže v Německu, Anglii, Švýcarsku, Itálii, Belgii, ale taky v USA a před dvěma lety dokonce i v čínské Šanghaji. Někdy je to práce jen na týden, jindy i na celý měsíc. Pan Fröhbauer se rychle

naučil německy a dnes patří ve firmě ACO k nejzkušenějším montérům polymerbetonových linek. V Havlíčkově Borové, kde žije, vychovali s manželkou dva dnes už dospělé syny a zrekonstruovali rodinný domek, takže na nějaké koníčky čas nemá. Nijak toho nelituje, protože ví dobře, že v životě je vždycky něco za něco.

Uvědomil si to hlavně v roce 2002, kdy si při dopravní nehodě na motorce poranil nohu tak, až mu hrozila amputace. Dva měsíce strávil v nemocnici, ale lékařům se nohu podařilo zachránit. „Byla to vteřina, která mi mohla převrátit celý život,” říká.